

изпитание: като юнкер, той е длъжен да участва в защитата на София срещу недоволните войски, които се връщат от Добро-Поле /"Радомирската република"/. Израз на отвращението си от това братоубийство и от войната изобщо, той дава в стихотворението "Очи", напечатано в седмичното литературно-обществено списание "Сила" /редактор - Хр. Силянов/.

Нак през същата година той изразява покрусата си от погрома в стихотворението "От великото до смешното".

По-нататък....

Занимват се вече години, в които пътищата ни с Христо само се пресичат, без да се налага чест досег поради общо дело. От време-на-време, обаче, ние се срещаме и говориме за изминалото в несрещане време, като обсъждаме и се възнуваме. Той разправя за своето участие с технически бригади /нали бяхе учил в техническо училище/ в Сухиндол и се смее:

- Тази бригада беше за технически измервания, а всъщност измерваше вината. Сухиндол е това!

Оплакваше се, че цензурата го мъчи много:

- Колективно творчество! Махат ми цели строфи, променят думи, рими... Сядам, пиша наново, пазаря се... Добре, че в цензурата имам и някой друг познат, та все пак може да се дига.

През тези години: 1919-1920... Христо вече съвсем навлиза в политическия живот на страната и коментира едва ли не като журналист всекидневието: той пише срещу правителството на Ал. Стамболийски, но не щади и опозиционните шефове. Очертан е вече ярко на страната на народа. Сътрудничеството му в "Червен смех" /редактор Д. Полянов/ му дава възможност за отреагиране на всички социални вътнения, които безпокоят духа му. По-леките и безобидни работи дава в "Българан", където по едно време става и редактор. Под негово перо намират одухотворение всички важни моменти от вътрешния живот на страната, както и от външния: юбилеят на Ив. Вазов, конгресът на Комунистическата партия, атентатът срещу ученическата колона в деня на "Кирил и Методи" през 1921 г., пожарът в арсенала, войната между гърци и турци... Още тогава той иронизира англичаните, че подтикват други да се бият вместо тях:

" - - - - -

а на брега, прострял снега изкътана,
Джон шепне си едвам, едвам:

юнатики вие двамата там бийте тълпана,
че парсата ще сбирам сам..."

